

Sygn. akt III C 1228/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, Wydział III Cywilny,

w składzie: Przewodniczący – SSR Magdalena Głogowska,

Protokolant: Patrycja Frątczak

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2016 r. w Szczecinie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa(...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko T. G.

o zapłatę,

I. oddała powództwo;

II. zasądza od pozwanego (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. na rzecz pozwanego T. G. kwotę 2.417 zł (dwóch tysięcy czterystu siedemnastu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 1228/15

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 31 października 2014 r. powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego T. G. kwoty 13.911,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany nie wywiązał się z łączącej go z wierzycielem pierwotnym umowy bankowej i z tego tytułu powstało zadłużenie w dochodzonej pozwem kwocie. Na kwotę tę składają się należności z następujących tytułów: należność główna w kwocie 8.736,37 zł złotych oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 5.175,35 zł, w tym odsetki naliczone przez wierzyciela pierwotnego zgodnie z umową oraz odsetki ustawowe naliczone przez powoda. Z uwagi na wezwanie pozwanego do zapłaty i brak zapłaty powód, który nabył tę wierzytelność w drodze umowy cesji, dochodzi niniejszym pozwem przedmiotowej należności.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym pozwany podniósł zarzut przedawnienia i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, przy czym pismem z dnia 20 kwietnia 2016 r. wskazał, iż wnosi o przyznanie za zastępstwo procesowe kwoty 2.400 zł, co uzasadnił nakładem pracy zawodowego pełnomocnika.

Strony podtrzymały swoje stanowiska.

Obie strony reprezentowane są przez zawodowych pełnomocników.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 listopada 2008 roku pozwany T. G. zawarł z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na podstawie której bank przyznał pozwanemu pożyczkę w kwocie 10.500 złotych na 48 miesięcznych rat po 326,49 zł każda plus składka ubezpieczeniowa 19,59 zł miesięcznie. Płatność pierwszej raty miała nastąpić w miesiącu następującym po wypłacie pożyczki, a bank miał powiadomić klienta o tym terminie. Zastrzeżono oprocentowanie zmienne, wynoszące w dniu zawarcia umowy 21,24% rocznie. Pożyczkobiorca poddał się egzekucji do kwoty 15.750zł, do wysokości której bank mógł wystawić bankowy tytuł egzekucyjny w razie niewywiązania się przez dłużnika z umowy i wystąpić do sądu o nadanie temu tytułowi klauzuli. Gdyby oprocentowanie nominalne pożyczki przekroczyło wysokość oprocentowania maksymalnego, oprocentowanie umowne automatycznie obniżało się do wysokości maksymalnego.

Bezsporne, a nadto dowód: umowa pożyczki k. 43, ogólne warunki pożyczki k. 44.

Wierzytelność wobec pozwanego z tytułu ww. umowy pożyczki w kwocie 12.837,20 zł nabył (...) Bank S.A. na mocy umowy cesji z dnia 09 grudnia 2009 r.

Bezsporne, a nadto dowód: oświadczenie banku k. 13 wraz z wyciągiem z listy wierzytelności k. 14-15.

W dniu 16 maja 2011 r. (...) Bank S.A. wystawił przeciwko T. G. bankowy tytuł egzekucyjny, który został zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 08 czerwca 2011 r. sygn. akt IX Co 4113/11.

W dniu 01 sierpnia 2011 r. (...) Bank S.A. złożył wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie ww. tytułu wykonawczego celem wyegzekwowania kwoty 8.736,37 zł tytułem należności głównej i 753 zł tytułem odsetek umownych.

W dniu 08 sierpnia 2011 r. doręczono pozwanemu korespondencję komorniczą z zawiadomieniem o wszczęciu egzekucji i pouczeniem o środku odwoławczym na nadanie klauzuli wykonalności.

Dłużnik dokonał w toku postępowania egzekucyjnego kilku wpłat.

Bezsporne, nadto dowód: akta komornicze KM 4408/11 w tym wniosek egzekucyjny k. 1, dokumenty dotyczące wszczętego postępowania egzekucyjnego z powołaniem się na tytuł wykonawczy opatrzone datą 04.08.2011 r. k. 10-16v, w tym zawiadomienie dłużnika o wszczęciu egzekucji k. 13-13v, zwrotne potwierdzenie odbioru k. 20-20v, dowody wpłaty k. 21-22.

W dniu 05 grudnia 2012 r. pomiędzy spółką (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką komandytowo – akcyjną w W., której akcjonariuszem jest (...) Bank S.A. a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. została zawarta umowa cesji, na mocy której wierzytelność A. Banku przeciwko pozwanemu, wniesiona wraz z innymi wierzytelnościami jako aport do spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo – akcyjnej w W. została przeniesiona na rzecz Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.. W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji wskazano, że kapitał z tytułu zadłużenia T. G. wynosi 8.736,37 zł a odsetki 4.100,83 zł. W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 29 października 2014 r. wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika (pozwanego) na dzień wystawienia wyciągu wynosi 8.736,37 zł tytułem należności głównej i 5.175,35 zł z tytułu odsetek.

Bezsporne, nadto dowód: wyciąg z ksiąg funduszu k. 7, umowa sprzedaży wierzytelności k. 9-11v, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 12, oświadczenie banku z listą wierzytelności k. 13-15.

W dniu 27 grudnia 2012 r. wierzyciel (...) Bank S.A. złożył wniosek o umorzenie egzekucji w sprawie KM 4408/11.

Dowód: wniosek k. 28 akt komorniczych KM 4408/11.

Postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 31 grudnia 2012 r. sygnatura akt KM 4408/11 umorzono postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela na podstawie art. 825 pkt 1 kpc.

Dowód: postanowienie o umorzeniu egzekucji k. 30 akt komorniczych KM 4408/11.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione z uwagi na skutecznie podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia.

Powód wywodził roszczenie z umowy pożyczki łączącej pozwanego z wierzycielem pierwotnym (art. 720 § 1 k.c.) oraz z umowy przelewu wierzytelności (art. 509-510 k.c.) zawartej najpierw pomiędzy wierzycielem pierwotnym (...) Bankiem S.A., a następnie pomiędzy spółką (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką komandytowo – akcyjną w W., której akcjonariuszem jest (...) Bank S.A. a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W.. Na mocy tej ostatniej wierzytelność A. Banku przeciwko pozwanemu, wniesiona wraz z innymi wierzytelnościami jako aport do spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo – akcyjnej w W. została przeniesiona na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W..

Pozwany nie kwestionował zawarcia umowy z wierzycielem pierwotnym (sam załączył do sprzeciwu umowę pożyczki wraz z jej ogólnymi warunkami, czego nie uczynił z nieznanymi sądowni względów powód), jak również skuteczności przejścia uprawnień w drodze kolejnych umów cesji, a co za tym idzie, nie kwestionował legitymacji czynnej i biernej w niniejszej sprawie. Pozwany nie kwestionował także istnienia zobowiązania, w szczególności nie podnosił faktu jego wygaśnięcia wskutek zapłaty. Jedyнным zarzutem zgłoszonym przez pozwanego był zarzut przedawnienia (k. 38, 74-76), wobec czego analizę prawną należało ograniczyć do tegoż właśnie zarzutu.

Na mocy bezwzględnie obowiązującego przepisu art. 118 k.c., roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, a do takich należą zarówno roszczenia banku (wierzyciela pierwotnego), jak i roszczenia funduszu sekurytyzacyjnego przedawniają się z upływem lat trzech i w tym samym terminie przedawniają się roszczenia o świadczenia okresowe.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia wymagalności roszczenia (art. 120 § 1 k.c.), a przerywa m. in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju (...), przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.), przy czym po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.) z tym, że w przypadku przerwania przedawnienia przez czynność podjętą przed sądem albo innym organem, w tym egzekucyjnym, nie biegnie ono na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 2 k.c.).

Nie wiadomo, bo strony nie zaoferowały stosownego dowodu, kiedy wypowiedziano pozwanemu umowę pożyczki, a zatem, z jaką datą cała wynikająca z niej niespłacona należność stała się wymagalna. Wiadomo natomiast, na podstawie daty wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, że w dniu jego wystawienia (16 maja 2011 r.) wierzytelność (...) Banku S.A. wobec T. G. na pewno była już wymagalna. Trzyletni termin przedawnienia został przerwany przez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i zaczął biec na nowo po zakończeniu postępowania klauzulowego, to jest po wydaniu postanowienia z dnia 08 czerwca 2011 r. (a nie po uprawomocnieniu się tego postanowienia – tak też Sąd Najwyższy w uchwale III CZP103/14, choć w realiach rozpoznawanej sprawy okoliczność ta nie miałaby znaczenia prawnego, bo uprawomocnienie się postanowienia klauzulowego nastąpiło niewiele później, tj. w dniu 17 sierpnia 2011 r., jak wynika z akt komorniczych, w których

znajduje się zwrotne potwierdzenie doręczenia dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, a dłużnik klauzuli nie skarżył – nikt tego nie podnosił i brak jakiegokolwiek wzmianki w tym przedmiocie w aktach komorniczych).

Kontynuując wskazać należy, że od dnia 08 czerwca 2011 r. ponownie rozpoczął swój bieg trzyletni termin przedawnienia.

Pomiędzy stronami sporną pozostawała ocena prawa, a mianowicie to, czy złożenie w dniu 01 sierpnia 2011 r. wniosku o wszczęcie egzekucji przerwało rozpoczęty na nowo trzyletni termin przedawnienia.

Rozstrzygając ów spór sąd orzekający przychylił się do stanowiska pozwanego, zgodnego z ugruntowanym już, jak wskazuje sądowi lektura orzecznictwa, stanowiskiem Sądu Najwyższego i najnowszego orzecznictwa sądów powszechnych.

Stanowisko Sądu Najwyższego zostało przedstawione najpierw w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. sygn. akt II CSK 196/14, a następnie w uchwale z dnia 19 lutego 2015 r. sygn. akt III CZP 103/14, w której Sąd Najwyższy, udzielając odpowiedzi na przedstawione do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne „Czy umorzenie postępowania egzekucyjnego na skutek cofnięcia wniosku przez wierzyciela pierwotnego po dokonaniu cesji wierzytelności oznacza, że znajduje zastosowanie art. 825 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 2 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c. nie wywołując skutków w zakresie przerwy biegu przedawnienia, a przyczyny, którymi kierował się wierzyciel są irrelevantne dla oceny skutków umorzenia w zakresie prawa materialnego, czy też zgodnie z art. 124 k.c. po każdym przerwaniu biegu terminu przedawnienia i prawomocnym umorzeniu postępowania egzekucyjnego w trybie art. 825 pkt 1 k.p.c. biegnie ono na nowo?”, wskazał, że „umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela – banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności – niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji”.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podzielił przedstawione wyżej stanowisko Sądu Najwyższego reprezentując pogląd, że umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela stwarza stan, jak przy cofnięciu pozwu. Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa (art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c.). Stosując w postępowaniu egzekucyjnym odpowiednio przepis art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. należy przyjąć, że umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela niweczy przerwę przedawnienia spowodowaną jego wszczęciem (SN w cytowanej uchwale odwołuje się do swojego stanowiska wyrażonego uprzednio w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. II CSK 196/14).

Uwzględniając poczynione rozważania sąd orzekający przyjął, że trzyletni termin przedawnienia, liczony od dnia 08 czerwca 2011 r., upłynął w dniu 08 czerwca 2014 r.

Powództwo wytoczone w dniu 31 października 2014 r. dotyczyło roszczenia w całości przedawnionego.

Zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia (...).

Mając na względzie skutecznie zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia, powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt I.

O kosztach procesu orzeczono w pkt II na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego i zasądzone od powoda złożyły się: koszty zastępstwa procesowego wynoszące 2.400zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, łącznie 2.417 zł. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalono w podwójnej stawce minimalnej w oparciu o treść przepisów § 2 ust. 1 i 2, § 3 ust. 1 oraz § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.). Wysokość wynagrodzenia jest wynikiem uwzględnienia wniosku pełnomocnika (k. 74 i 76) uzasadnionego nakładem pracy w

związku z koniecznością doprowadzenia do uchylecia skutków wadliwego doręczenia stronie pozwanej odpisu nakazu zapłaty (nieprawidłowo uprawomocnionego i opatrzonego klauzulą wykonalności, następnie uchyloną) i podjęciem dodatkowych czynności procesowych z tym związanych.

Jednocześnie sąd pragnie zwrócić uwagę na swoją omyłkę polegającą na niezasadnym ustaleniu w postanowieniu z dnia 22 marca 2016 r. (k. 63) wartości przedmiotu sporu. W istocie bowiem strona powodowa prawidłowo oznaczyła tę wartość doliczając skapitalizowane odsetki do sumy dłużnej i żądając od całej kwoty odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu. Stosownie jednak do dyspozycji art. 26 k.p.c, po ustaleniu wartości przedmiotu sporu na podstawie art. 25 k.p.c. wartość ta nie ulega ponownemu badaniu. Oznacza to, że sąd nie mógł naprawić swojej omyłki. Brak możliwości ponownego zbadania nie powinien jednak, zdaniem sądu, prowadzić do ujemnych konsekwencji dla strony, która wygrywając proces ma prawo do zwrotu jego kosztów w wysokości nie niższej niż stawka minimalna obowiązująca dla danej wartości przedmiotu sprawy. W świetle rzeczywistej, prawidłowo wskazanej przez powoda wartości przedmiotu sporu (13.911,72 zł) stawka minimalna wynagrodzenia radcy prawnego wynosi 2.400zł (§ 6 pkt 5 powołanego wyżej rozporządzenia). Pozostaje ona w zgodzie z kwotą zasądzoną w pkt II.

Sygn. akt III C 1228/15

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień.
2. odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem o apelacji doręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. akta przedłożyć Przewodniczącej Wydziału w razie złożenia środka odwoławczego ze (...), a s. ref. w razie braku odwołania ze zwrotką za m-c.

15 czerwca 2016 roku, SSR M. G.